SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 382/2010-41

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. októbra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť I., a. s. „v likvidácii“, B., zastúpeného advokátkou JUDr. D. K., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, 3 a 4 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 97/1996 a jeho rozsudkom č. k. 16 C 97/96-208 z 19. októbra 2004 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co/40/2005 a jeho rozsudkom č. k. 8 Co/40/2005-313 z 19. februára 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I., a. s. „v likvidácii“, o d m i e t a ako podanú zjavne neoprávnenou osobou.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. júla 2009 doručená faxom a 14. júla 2009 poštou sťažnosť, ktorou I., a. s. „v likvidácii“ (ďalej len „sťažovateľ“), namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, 3 a 4 a čl. 48

ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 97/1996 a jeho rozsudkom č. k. 16 C 97/96-208 z 19. októbra 2004 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co/40/2005 a jeho rozsudkom č. k. 8 Co/40/2005-313 z 19. februára 2009 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“). Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vyslovil, že napadnutými postupmi a rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu boli porušené jeho označené základné práva, a zároveň navrhol, aby ústavný súd predmetné rozhodnutia zrušil a priznal mu úhradu trov konania v sume 4 013,90 €.

Sťažovateľ je investičným fondom a v minulosti vykonával činnosť na základe povolenia Ministerstva financií Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo financií“) č. 099/1993 IF z 25. januára 1993 (ďalej len „povolenie“) udeleného podľa § 8 zákona č. 248/1992 Zb. o investičných spoločnostiach a investičných fondoch (ďalej len „zákon č. 248/1992 Zb.“).

Zo sťažnosti a z písomností k nej pripojených ústavný súd zistil, že rozhodnutím ministerstva financií č. 002/1994/SAN z 19. septembra 1994 bolo sťažovateľovi podľa § 37 ods. 2 písm. c) zákona č. 248/1992 Zb. pozastavené nakladanie s majetkom v celom rozsahu na dobu šiestich mesiacov a na čas pozastavenia mu bol určený správca majetku T., s. r. o., B. Proti uvedenému rozhodnutiu podal sťažovateľ rozklad a po jeho zamietnutí podal správnu žalobu, ktorej bolo rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Sž 186/94 z 29. septembra 1995 vyhovené a obe rozhodnutia boli zrušené. Súčasne bola vec vrátená ministerstvu financií na ďalšie konanie. Medzičasom bolo rozhodnutím ministerstva financií č. 001/1995/SAN z 3. marca 1995 podľa § 37 ods. 1 a 2 písm. d) zákona č. 248/1992 Zb. odňaté sťažovateľovi povolenie vykonávať činnosť investičného fondu. V ďalšom konaní po rozhodnutí najvyššieho súdu tak už s ohľadom na odňatie povolenia neprichádzalo do úvahy opätovne rozhodnúť o odňatí povolenia, a preto ministerstvo financií svojím rozhodnutím č. 56/3450/1995 zo 17. novembra 1995 konanie zastavilo.

Sťažovateľ podal rozklad taktiež proti rozhodnutiu ministerstva financií o odňatí povolenia z 29. septembra 1995. Uvedené rozhodnutie, ako aj následné zamietavé rozhodnutie o rozklade boli zrušené rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sž 105/95 z 10. októbra 1995 a vec bola, obdobne ako v prípade prvého rozhodnutia, vrátená ministerstvu financií na ďalšie konanie. Ministerstvo financií vo veci opätovne rozhodlo rozhodnutím z 15. januára 1996 tak, že podľa § 37 ods. 2 a 3 písm. e) zákona č. 248/1992 Zb. odňalo sťažovateľovi povolenie na vznik investičného fondu. Podľa § 34 ods. 2 zákona č. 248/1992 Zb. určilo sťažovateľovi až do jeho zrušenia správcu majetku, a to H., a. s., B. (ďalej aj „správca"). Vo výroku rozhodnutia bolo ďalej výslovne uvedené, že *„zavedením dočasnej správy prechádza pôsobnosť štatutárneho orgánu a dozornej rady"* na správcu. Proti tomuto rozhodnutiu síce sťažovateľ tiež podal rozklad, ale urobil tak až po uplynutí príslušnej zákonom ustanovenej lehoty. Rozklad bol z tohto dôvodu zamietnutý ministrom financií ako oneskorene podaný. Táto skutočnosť bola súčasne dôvodom, pre ktorý najvyšší súd zamietol žalobu sťažovateľa proti rozhodnutiu o rozklade potom, ako dospel k záveru, že rozklad bol podaný oneskorene.

Sťažovateľ sa domáhal od Slovenskej republiky – ministerstva financií náhrady škody vo výške 3 400 802 000 Sk podľa § 9 a § 10 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, ministerstvo financií však jeho návrhu nevyhovelo. Škoda mala byť sťažovateľovi spôsobená práve uvedenými rozhodnutiami ministerstva financií z 19. septembra 1994 a 3. marca 1995, ktoré s ohľadom na ich zrušenie rozsudkami najvyššieho súdu považoval za nezákonné. Sťažovateľ sa preto svojho nároku domáhal žalobou, ktorá bola bývalému Obvodnému súdu Bratislava I doručená 25. apríla 1996.

Okresný súd napadnutým rozsudkom z 19. októbra 2004 žalobu sťažovateľa zamietol.

V priebehu konania pred okresným súdom bol uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 51-24 K 83/2000 zo 14. apríla 2000, ktoré nadobudlo právoplatnosť 11. mája 2000, vyhlásený konkurz na majetok sťažovateľa a za správcu konkurznej podstaty bol

ustanovený advokát JUDr. M. H. Uvedený správca konkurznej podstaty od tohto momentu vystupoval v danom spore ako žalobca, pričom následne podal odvolanie proti napadnutému rozhodnutiu okresného súdu z 19. októbra 2004.

Odvolací súd napadnutým rozsudkom z 19. februára 2009 potvrdil rozhodnutie prvostupňového súdu.

Proti obom uvedeným rozhodnutiam všeobecných súdov, ako aj postupu predchádzajúcemu ich vydaniu podal sťažovateľ sťažnosť ústavnému súdu.

V závere sťažovateľ poukázal na to, že v konaní v jeho právnej veci došlo k neprimeraným prieťahom, súdy nepostupovali s náležitou usilovnosťou vec rýchlo vybaviť a celkové trvanie konania do vydania právoplatného rozsudku bolo neprimerane dlhé. Tým bolo porušené základné právo sťažovateľa na vydanie rozhodnutia v primeranej lehote podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až § 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu

Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde prerokuje každý návrh predbežne na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, pričom skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 tohto zákona nebránia prijatiu návrhu na ďalšie konanie.

Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Zo zhrnutia dosiaľ uvedených relevantných skutočností vyplýva, že uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 51-24 K 83/00 zo 14. apríla 2000 bol vyhlásený konkurz na majetok sťažovateľa a bol ustanovený správca konkurznej podstaty. Uvedený stav pritom, ako to vyplýva zo zistení ústavného súdu, trval i v čase, keď mu bola doručená sťažnosť.

Účinkom vyhlásenia konkurzu podľa § 14 ods. 1 písm. a) zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 328/1991 Zb.“) je, že oprávnenie nakladať s majetkom podstaty, ako aj výkon práv a povinností, ktoré súvisia s nakladaním s majetkom podstaty, prechádzajú na správcu konkurznej podstaty. Podľa § 14 ods. 1 písm. l) tohto zákona je správca oprávnený robiť za úpadcu právne úkony, ku ktorým dochádza pri prevádzke podniku. Napokon podľa § 14 ods. 1 písm. c) tohto zákona možno začať súdne a iné konania podľa osobitného predpisu, ktoré sa týkajú majetku patriaceho do konkurznej podstaty, alebo konania o nárokoch, ktoré majú byť uspokojené z tohto majetku, na návrh správcu alebo podaním návrhu proti správcovi.

V danej veci podala sťažnosť právnická osoba, na ktorú bol vyhlásený konkurz, pričom za ňu konal likvidátor Ing. J. Š. K 10. júlu 2009, keď bola sťažnosť doručená

ústavnému súdu, pritom konkurz stále trval. Z § 13a zákona č. 328/1991 Zb. vyplýva, že likvidátor počas trvania konkurzu vykonáva svoju pôsobnosť iba v rozsahu, v akom neprešla na správcu. Keďže dňom vyhlásenia konkurzu prešlo oprávnenie konať za sťažovateľa (ako úpadcu) vrátane práva podávať návrhy na začatie konania podľa osobitného predpisu na správcu konkurznej podstaty, nemohol sťažnosť, resp. splnomocnenie právnemu zástupcovi na zastupovanie o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy podpísať v mene sťažovateľa likvidátor, ale sťažnosť mala byť podaná správcom konkurznej podstaty (porov. mutatis mutandis III. ÚS 141/03).

Z tohto dôvodu preto ústavný súd odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú neoprávnenou osobou.

Po odmietnutí sťažnosti nebol už právny dôvod zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými sťažovateľom v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. októbra 2010